S. P.

134

107.

Poteram videri, non immeritò, facilitate tuâ abuti; vir maxime nisi hanc insignem scilicet repetendæ scriptionis occasionem nactus fuissem. Non putavi a. fugere te oportere nugacissimi hominis ineptias, quarum istud mihi Hesterno die missum allatum è Britannia exemplar eò gaudebam amplius, quod notabile ridendi argumentum oblaturus tibi extemplo videbar: quasi in vicem tædiosæ lectionis quæ candori tuo intemperantia nuper nostra parum opportunè obtrusit. Equidem hoc futili negotio plus quam leviter afficior, ut cui conjunctissima olim cum ipso Censore familiaritas intercesserit, eâ ferè tempestate cum Vorstio idem iste verè Scoticum (quod vernaculè dicimus) publicè negotium facesseret, et omnem irrequieto pedem lapidem moveret quò ad solennis monomachiæ aleam admitteret? pari prorsus quo nunc ut opinor astro percitus. Tu, si otium est vel ridere tecum vel ridere et ringere cum Æsculapiâ cohorte, cædi tam indigno pollice venerandos inculpatissimi Buchanani manes; cuius quidem ego Poemati proximum ab Heinsiano locum tribuere, nixus magnorum virorum judicio, non raro in animum induxi: Salve et vale plurimum vir excelsus incomparabilis Heinsi, et me ama; certè amari ne dedignare ab

Obs.mo Tui

21. Octob. 1619.

Salutant te summopere Parens et frater mei: Ego verò ut remittantur quæ primum ista logomachicum certamina vana duellum obnixè rogo.